

# ÁRNYGYERMEK

## 1.

~~A darab hirtelen ért véget, az utolsó akkordok még ott vibráltak a feszült csendben.~~ Griffin a zongora mellett ült, ujjai végigsimították a fekete-fehér billentyűket simították, miközben finoman remegett a válla. ~~A darab hirtelen ért véget, az utolsó akkordok még ott vibráltak a feszült csendben.~~ Szíve egy ütemet dobolt az utolsó dallam utolsó felívelésének iv szenvedélyes ritmusával, a míg játszott, úgy érezte, együtt repül a tenger hullámai felett szárnyaló sirállyal.

Mire-Miután a zongora hangjában életre kelt, örömteli rikoltást elnyelte a valóság, csak a magány maradt. A pillanat elenyészett, a vendégek beszélgetése pedig felerősödött, Griffin bénultan bámulta a zongora sötétbarnára lakkozott fedelét, és az estélyre felbérelt zongorista kottáját. Mi a fenét csinált már megint?

Végre megrohanta a valóság olyan kézzelfogható részletei is, mint a felöltője alatt végigcsorduló verítékcsépp, vagy az idegességet, amitől hányinger kínoztatól megránduló gyomra. Egyszerre szeretett volna elmenekülni a teremből és új darabba kezdeni. Olyan dallamba, aminek lendülete ismét magával sodorja, és ami elnyomja a beszélgetés egyre hangosabb moráját. Még az is lehet, hogy elúzhette volna játékával a felháborodott nemeseket, akik a szigorú táncrend megtörése miatt zúgolódtak.

MégisVégül csak búcsúzóul megcirógatta búcsúzóul meg ujjbegyeivel a zongorát, aztán ölébe ejtette kezeit, és figyelmeztette magát, hogy felszínes kapkodás helyett lassan, mélyen szívja be az illatszerektől nehéz levegőt. Tartásába visszatért a merevség, fájdalom cikázott végig a nyakán. Nem törődött vele, egy pillanatig kivárt, csak utána lazította el ökölbe szorított ujjait. Egyszerű gyakorlat volt ez, amit még Caroline tanított meg neki évekkorábban.

Ezúttal háromszor kellett megismételnie, csak akkor állt fel, amikor úgy érezte, hogy ismét ura önmagának és a vonásainak, nem árulja el megvetését. Merev mozdulattal igazította meg a felöltőjét, aztán biccentett a zongoristának, és átadva a férfinak jogos helyét, kilépett a zongora mögül. Sajnos lehetetlen volt örökké elodázni, hogy visszatérjen a hiénák közé, akik épp legújabb kihágásán csámcsogtak.

Legalább megelőzte az estély ellaposodását és gondoskodott a vendégek szórakozásáról.

A gondolat megnyugtatta, segített, hogy rábírsa magát az udvarias mosolygásra, mikor meglátta testvérét.

Elaith egyenesen felé tartott, lendületes léptekkel vágott át a szalonon, és egyenesen felé tartott, mögötte a kiüült táncter egyenesen volt ékes és szomorú bizonyítéka a vendégek nemtetszésének. Griffin csak egy pillanatra nézett oda, gondolataival együtt figyelmét is hamar visszaterelte Elaith irányába, aki

**Commented [RK1]:** Azért cseréltem fel az első mondatot, mert a zongora mellett ülő fiú képe teljesen passzív, itt viszont megteremtés egy feszültséget, ami éppen lecseng, azonnal előhozol érzéseket, benyomásokat az olvasóból, és jobban el is helyezed annyival, hogy a fiú ül a zongora mellett.

**Commented [RK2]:** Nem tűnik ironikusnak ez a félmondat, de akkor meg meglep, hogy megnyugtatta a gondolat, hogy állapot adott a szóbeszédré.

**Commented [RK3]:** Egyébként táncdalt játszott? Mert ha nem olyan zeneművet választott, amire táncolni lehetett volna, akkor a kiüült táncter önmagában nem bizonyítja, hogy a vendégeknek nem tetszett, csak annyit, hogy nem táncoltak rá.

épp akkor ért kartávolságon belül, és ennek öröme nevetve ragadta meg mindkét felkarját. Megrémítette, hogy fivére talán megpróbálja megint magához ölelni, ezúttal az egész nemesség szeme láttára, de esélye sem volt kitérni a lelkesedése elől. Már a gondolattól is újabb veríték-cseppek gördültek végig a tarkóján.

Elaith viszont csak megszorította a karját, s bár Griffin megrezsent az erejétől, mégis hálás volt a húsába maró fájdalomért. Ez még mindig sokkal kevésbé volt kínos, mint egy ölelés.

– Sieron szerelmére, Graham egy barom! Rég művésznak kellett volna küldenie.

– A művészi pálya valóban remek lehetőség – felelte Griffin, miközben ~~fivére kezéért nyúlt, hogy~~ határozott mozdulattal eltoltja magától fivére kezét. – Legalábbis az al-rend tagjai számára.

Elaith először tűnt megilletődöttnek az este folyamán, Griffin elégedetten figyelte az arcára kiülő döbbenetet. Az öröm azonban rövid életű volt, bátyja hamar túllendült a meglepettségen.

– Mindig beletenyerelek, ne haragudj! – nevette el magát, ~~a~~ pillanatnyi zavarát hanyag legyintéssel palástolva. – Szóval még mindig nem léptek túl ezen a származás-dolgon?

Griffin ezúttal nem tudta idejében palástolni fellobbanó dühét, körmei a tenyerébe vájgtak.

Érezte a meghívott nemesek figyelmét; mohó dögkeselyűkként keringtek a szalonban és kisebb társaságokba verődve csak arra vártak, hogy még több botránynak lehessenek tanúi. A táncrend felrúgásán és Elaith modortalanságán napokig csámcsoghattnak, ~~–~~ Griffin nem akart ennél is több okot adni, hogy a családjukon köszörüljék a nyelvüket.

Lenyelte a büszkeségét és kényszeredetten Elaith-ra mosolygott.

– Kétlem, hogy valaha túllépnek rajta.

Elaith megcsóválta a fejét, de Griffin meglepetésére annyiban hagyta a kérdést, és magától értetődően témát váltott. A zenéhez visszakanyarodva kezdte lelkesen taglalni, milyen kiváló táncos Marion Adler.

Griffin próbált feltűnés nélkül unatkozni, csak arra várt, hogy valami ürüggyel végre kimenthesse magát ~~testvére társaságából~~. Taszította, hogy Elaith-t mennyire hidegen hagyja a jómodor. A férfi nem törődött sem a megbotránkozással, amit kanárisárga felöltője ével kiváltottváltott ki-megbotránkozással, sem a rosszalló pillantásokkal, amikor öblös hangja túlharsogta a zongorát és a többi vendég visszafogott beszélgetését. Még Marion Adler kisasszony-feltűnő zavarát sem vette észre, pedig a kisasszony szinte azonnal kimentette magát a beszélgetésből és még a szalont is elhagyta, amint Elaith fennhangon dicsérni kezdte a tánctudását.

Legalább a menyasszonyával táncolt volna ez az idióta! Vajon a fővárosban mindenki ennyire modortalan ~~volt~~, vagy csak bátyja vált elviselhetetlenné, amíg ott élt?

MGriffin megkönnyebbült, mikor ~~mozgásra lett figyelmes, úgy láttaérezte~~, hogy az egyik vendég pont feljűk indul. Bár ~~lehet, hogy talán~~ csak a remény kedés miatt tűntette, hogy vélte, úgy,

~~mintha~~ hozzájuk tartana, ~~Griffin, mert~~ el sem tudott képzelni olyan témát, amiről Wickham grófja és Elaith elbeszélgethettek. Feltűnő ~~nézelődés—forgolódás~~ nélkül azonban nem tudta ~~megmondani megállapítani~~, hogy kik állnak még a közelükben.

Bízott benne, hogy a gróf ~~az eljegyzés miatta akar~~ gratulálni akar testvérenek ~~az eljegyzéséhez,~~  
~~n~~Neki ennyi is bőven elég lett volna, hogy udvariasan és feltűnésmentesen távozhasson végre.

– Sir Raynewood.

Griffin kis híján felsóhajtott a megkönnyebbüléstől, mikor Wickham megállt mellettük, és testvére felé biccentett. Elaith meglepettnek tűnt, de azért barátságos mosollyal fordult oda, és habozás nélkül kezet nyújtott. Griffin nem tudta, hogy nevésszen vagy inkább elborzadjon ~~azon ezen~~ a közvetlenségén, amivel testvére a rangban jóval felette álló nemest üdvözölte.

– Elnézést, túl sok az idegen arc. Ismerem?

Kár, hogy senkinek sem jutott eszébe, hogy bemutatassák Elaith-nak a fontosabb helyi nemeseket még az estély előtt.

– Gróf Hadrian Wickham – mutatkozott be a férfi, teljesen figyelmen kívül hagyva ~~a másik Elaith~~ kézfogásra tett kísérletét. Egyetlen pillantással mérte végig a szokatlanul harsány színekbe öltözött lovagot, aztán nyugtázásként biccentett. – Kétlem, hogy emlékszik rám, Elaith.

Griffin a háttérbe húzódva figyelte, ahogy testvére sértődés nélkül leengedi a kezét, és vállat von. Úgy tűnt, nem különösebben zavarja az elutasítás, vagy akár a rosszallás. Már, ha egyáltalán észrevette ~~ez utóbbit Wickham hangjában~~.

– Az apja neve rémlik, de nem... Maga valóban nem.

– Gratulálok az eljegyzéséhez, Sir Raynewood. Ha megbocsát... – Griffin tudta, hogy most kell kimentenie magát, mielőtt Wickham távozik. Csakhogy mielőtt megszólalhatott volna, a gróf hozzá fordult. – A választása igazán különleges volt, ~~lord Raynewood~~. Nem tudtam, hogy ilyen tapasztalt zongorista.

Griffinnek szüksége volt néhány pillanatra, hogy megtalálja a hangját.

– Megtisztel, Lord Wickham.

Wickham grófja még soha nem szólította meg, ~~ha váltottak is valaha néhány szót, az valószínűleg kimerült a kötelezőlegfeljebb egy gyors üdvözlésnére került eddig sor~~. A férfi a legtöbb nemeshez hasonlóan átnézett rajta ~~fattyúsága miatt, mintha jelen sem lenne~~.

– Különösen az utolsó témavariációja volt megkapó. Igazán ötletesen kivágta magát a félreütés után – folytatta Hadrian, mintha meg sem hallotta volna az elhebegett hálálkodását. – Persze igazán kár a hibáért, lehetett volna tökéletes is. Régóta játszik?

– Hat éves kora óta – szólta közbe Elaith, miközben lendületesen átölelte öccse vállát. – Zseniális, nem igaz? Mindig is ő volt a család legtehetségesebb tagja!

**Commented [RK4]:** Bizonytalan vagyok, hogy ez a kisbetű véletlen vagy megkülönböztető jelzés.

**Commented [RK5]:** Sokkal erősebb lenne, ha kábé a köszönését sem fogadta volna eddig, szóval legfeljebb odabiccentett, vagy ilyesmi.

**Commented [RK6]:** Furcsán durva és kicsit leegyszerűsítőnek is tűnik itt ez a szó. Lehet, hogy azt mondanám, hogy mert házasságon kívül született, vagy azt, hogy az anyja származása miatt. Ha jól sejtem, féltestvérek Elaith-szal, de ebből még nem derül ki, hogy pontosan mik a származásbeli gondok. Nem is kell mindent itt elmesélni, csak finomabb jelzésre lenne szükség.

Griffin érezte, hogy az arcából kifut a szín, egészen megsédült. Eddig észre sem vette, hogy testvére is illatszert visel, ~~csak-de~~ a kényelmetlen közelség miatt ~~most meg~~legyintette ~~meg~~-az édeskés illat. Nem volt émelyítő vagy hivalkodó, mindössze különös. Griffin mielőbb szabadulni akart tőle és főleg idegesítő ~~testvérétől~~~~viselőjétől~~. Felháborította az a magától értetődő természetesség, amivel Elaith figyelmen kívül hagyta, hogy többé már nem gyerek. Nem szorult rá, hogy a felnőttek beszélgessenek helyette, vagy róla!

Megszokásból azonnal lesütötte a tekintetét, hogy ne láthassák az arcán átcikázó érzelmeket, ironikus módon csakis ezért vehette észre, ahogy Wickham ellazítja ökölbe szorított ujjait. A férfi hangja nyugodt és hétköznapi maradt.

– Valóban. Sajnálatos, hogy a mi köreinkben Sieron nem osztja bőkezűen a tehetség ajándékát. – Hadrian csak egy pillanatra hallgatott el, Griffin mégis azonnal felnézett, úgy érezte, a leheletnyi szünet neki szól. – Vagy csupán nem vesszük észre idejében azokat, akiket a kegyébe fogadott.

Hadrian valóban őt figyelte, bár tekintete egy pillanatra Elaith kezére tévedt, ami még mindig Griffin vállán pihent.

– Igazán üdítő változatosság, hogy ~~ő~~Őn nem fél csiszolni és megmutatni a tehetségét.

Griffin ezúttal valóban elmosolyodott. Talán csak bebeszélte magának, de úgy érezte, a gróf végre megérti őt és elismeri az évek kemény munkáját, ami többet ért, mint bármilyen felsőbb hatalomnak tulajdonított tehetség.

– Az biztos, hogy Griffint ~~sosem~~alig lehetett elcsalni a zongora mellől.

– Egyszerűen sosem volt türelmed kellő kitartással próbálkozni – vágott vissza Griffin élesen, miközben távolabb lépett Elaith-bátyjától. Ügyet sem vetett a testvére arcán átsuhanó megbántottságra. – Megtisztelő olyan műértő embertől elismerést kapni, mint ~~ő~~Őn, gróf úr.

– Ne higgyen minden szóbeszédnek, ~~kk~~őzel sem értek úgy a művészetek minden ágához, mint azt a laikusok hiszik. A zenéről alig tudok többet, mint a teremben bárki más.

– A hibát, ~~mégis~~csak ~~Őn~~meghallotta ~~meg~~.

– Kedvelem Carasson munkásságát.

– Szomorú, hogy ennyire mellőzött szerző.

– Valóban. – Hadrian feszes mosollyal fordult a még mindig mellettük tébláboló Elaith-hoz. – Ha megbocsát, elrabolnám az öccsét. Persze csak amennyiben ráér, lord Raynewood.

Gördülékeny a szöveg, a nyelvezet és a környezet, sőt, a helyzet is emlékeztet Jane Austen műveire, annak ellenére, hogy azonnal látszik az is, hogy nem egy történelmi regényről van szó, hanem inkább egy olyan fatasyról, aminek a világa a 18-19. századi Angliára emlékeztet. Mégis az angol megszólítások, az

**Commented [RK7]:** Vagy „mégis csak ön hallotta meg” – de ezt nem tudhatjuk, csak mert a többiek még nem mondták el, hogy hallották-e a hibát.

angolszász-francia nevek (a Wickham szerepel is Austennál), az estély táncsal és beszélgetéssel, a szigorú hierarchia együtt egyfajta „Jane Austen történet fiú-verzióban”-érzést ébresztett bennem.

Alapvetően ezzel nincs gond, az viszont egy kicsit problémás, hogy bár látszólag odafigyelsz arra, hogy bevond az olvasót – mutatsz testérzeteket, érzéseket, többféle érzékszervet is megjelenítesz –, mégis nehéz érzelmileg azonosulni a karakterrel, átérezni a nyitást. Elmondod, hogy ott a tömeg, sutyorognak róluk, de ezt inkább csak mondod, nem mutatod, pl. nincsenek elcsípett megjegyzések, pillantások kiemelve. Azaz nem jeleníted meg az estélyt, hogy úgy érezzük, ott vagyunk, csak egy-két (jól átgondolt) kifejezéssel tudatod, hogy van körülöttük egy csomó rosszindulatú és parfümmel illatosított személy – mint valamiféle díszletelem.

Míndeközben számomra nem logikus, hogy ha Griffint zavarja mindenfajta modortalanság, és az is, hogy rajtuk köszörüli mindenki a nyelvét, miért ült le a zongorához. Azaz van egy nyitóhelyzet, ami nem tűnik logikus döntésnek az alapján, amiket utána megtudunk a főhősről és erről a világról – de azt sem látom, hogy valaki belekényszerítette volna Griffint abba a helyzetbe, hogy azért játszott volna, mert a szituáció nem hagyott más döntést neki.

És bár valószínű, hogy ez indítja el a történetet, azaz – feltételezhetően – Wickham felkarolja most Griffint, mégis úgy érzem, mintha a zongorázás csak azért lenne, hogy a gróf észrevegye a tehetségét, azaz egy kívülről érkező (írói) döntés. Miközben maga a tett zavarja a főhőst, és nem derült ki, hogy egy, az illemre határozottan adó fiú, akit bánt, ha róluk beszélnek, miért is ad alapot a pletykáknak. És különösen miért tölti el nyugalommal a gondolat, hogy ő alapot ad a pletykáknak, ha később zavarja az, ami történt.

Az eddigiek alapján a legerősebb karakter Elaith, nagyon jól mutattad meg a jellemét, máris egy erős benyomást kaptunk róla. A baj csak az, hogy a három megjelenő figurából ő tűnik legkevésbé fontosnak. Gyanítom, hogy Griffin a főszereplő, akihez viszont nem sikerült elég közel kerülni, mert nem látok egy célt, egy tervet, hogy miért van itt az estélyen, mit szeretne elérni (vagy mibe rángatják bele, mert néha a főhősök nem akarnak mindenáron belevágni valamibe, csak az események kényszerítik őket, hogy elinduljanak), mi a motivációja. Mi fog történni, kinek drukkoljak, ki mit szeretne elérni? Ezen a ponton már kellene valamilyen képet kapnom erről.

Egyre azon gondolkozom, vajon valójában itt kezdődik-e ez a történet. Nem lehet-e, hogy majd éppen most, amikor Wickham elviszi Griffint, fog mondani vagy mutatni neki valamit, ami elindítja a történetet. Esetleg még annál is később, egy másik jelenetben. Mert, ha ezután történik vagy hangzik el valami, aminek hatására Griffin sztorija beindul, akkor ott kellene kezdeni a regényt, egy olyan felütéssel, ami azonnal megragad, ahol már célok és motivációk jelennek meg. Persze ez nem azt jelenti, hogy mindent, ami előtte van, ki kell dobni, inkább csak azt, hogy később érdemes felhasználni bizonyos részeket.

A szöveg nyelvileg alaposan kidolgozott (néha talán picit túljavított, nagyon szépen vagy pontosan fogalmazottnak tűnik, néha a kevesebb lehet éppen elég), látszik, hogy tudatosan igyekszel odafigyelni a sokszínű leírásokra, az érzések, érzékek megjelenítésére.

Ez egy nagyon jó irány, úgy gondolom, hogy ha még egy kicsit jobban figyelsz arra, hogy közel hozd az olvasót már a történet elején a főhőshöz (különleges dolog-e, hogy ott lehet az estélyen származása ellenére? mik a tervei vagy a vágyai azon kívül, hogy a bátyját elkerülné? miért játszik, mit szeretne elérni ezzel? hogyan érzi magát alapjáraton az estélyen, nem csak a bátyja környezetében – mert ez utóbbit jól megmutattad?), akkor még jobban fog működni a szöveg.

A háttérvilágot még éppen csak felvillantottad, ezért is ugrik be a 18-19. század Angliája, mert az elhangzó infókat valami olyanhoz akarjuk öntudatlanul kapcsolni, amit ismerünk. Mindenesetre a Sir és Lord megnevezések miatt támadt bennem egy kis zavar, mert azt mondd, a Lord a Sir fölött áll, de közben Griffint is lordnak nevezik, aki alattuk áll – lehet, hogy a kis- és nagybetű éppen ebben segít eligazodni, de nem biztos, hogy csak ez a megkülönböztetés jó ötlet. (Vagy Wickhamnek Earlnak kellene lennie...?)

Összességében nehéz megítélni a történet elejét, mert van egy olyan érzésem, hogy ez csak egy felvezetés, de azt látom, hogy olvasmányosan írsz, és úgy gondolom, van potenciál benned.

Köszönöm a részletet!

Róbert Katalin